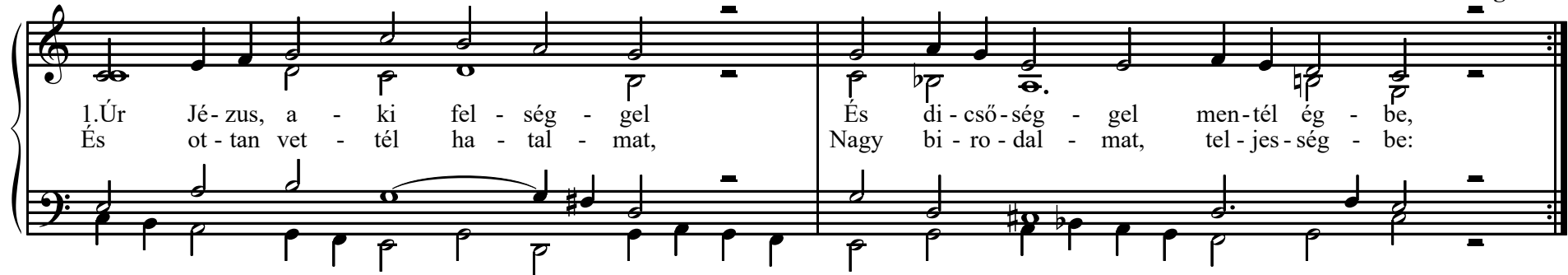

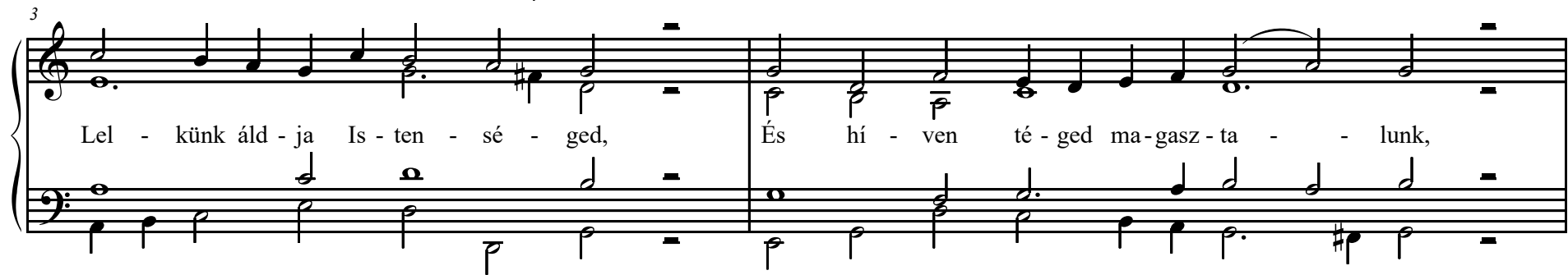
534. Úr Jézus, aki felséggel

Vad Péter Zsigmond

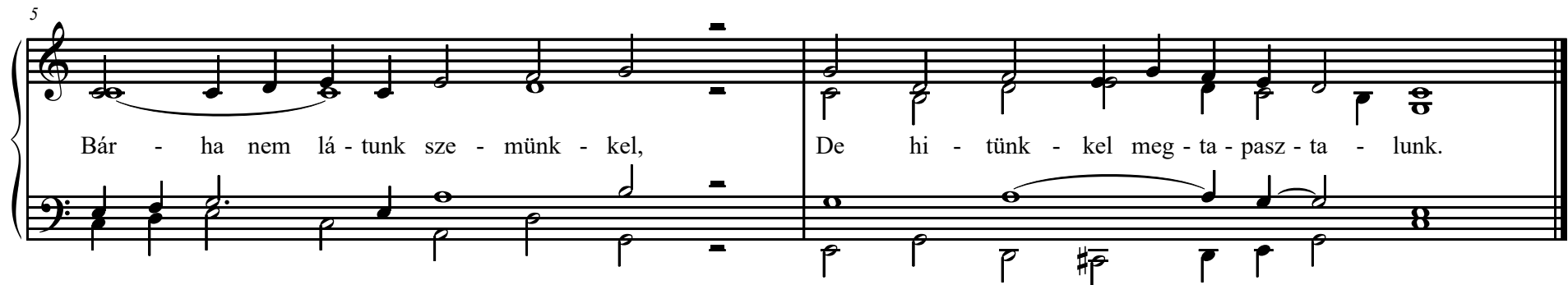
1. Úr Jé - zus, a - ki fel - ség - gel
És ot - tan vet - té l ha - tal - mat, És di - cső - ség - gel men - té l ég - be,
Nagy bi - ro - dal - mat, tel - jes - ség - be:

3 Lel - künk áld - ja Is - ten - sé - ged,
És hí - ven té - ged ma - gasz - ta - - lunk,

5 Bár - ha nem lá - tunk sze - műnk - kel,
De hí - tünk - kel meg - ta - pasz - ta - lunk.

2. Te is e dicsőségedből, Szent székedből fordítsd le szemed,
Erőtlen teremtedre, Híveidre öntsd ki érdemed.
Mennyben létednek hasznában, Javaiban részesekké tégy;
Szent Atyád előtt érettünk, Kik vétettünk, esedezőnk légy.

3. Mivel te utat nyitottál, És tanítottál mennybe menni,
Adjad, hogy téged kövessünk, És siessünk nyomodba' lenni.
Segítsd igyekezetünket, Vond szívünket te magad után,
Hogy a te akaratodnak S nyomdokodnak járassunk útján.

4. Majd ha megfutjuk pályánkat, Várt pálmánkat a kezünkbe add,
Lelkünket, ó, szerelmesünk, Hű kezesünk, magadhoz fogadd!
Testünket is emeld végre Dicsőségre isteni karral,
Hol tégedet szemlélhessünk, Dicsérhessünk az égi karral.

